

1931) nebyl již dlužník veřejným společníkem veřejné obchodní společnosti, proti níž zní exekuční titul. Bylo tedy třeba řešiti otázku ručení společníka podle § 11, druhý odstavec ex. ř. Soud prvé stolice zodpověděl otázku ručení společníka kladně a povolil exekuci z důvodu, že v době vzniku exekučního titulu byl dlužník ještě zapsán v rejstříku jako veřejný společník společnosti a v době vedení exekuce ještě jeho ručení podle čl. 146 obch. zák. nepřestalo. Jest však zjištěno, že zápis výmazu dlužníka z veřejné obchodní společnosti byl povolen již dne 23. června 1929. Ručí tedy dlužník jen za dluhy společnosti, jež vznikly do 23. června 1929. Lhostejno, že povolený výmaz dlužníkův byl v obchodním rejstříku proveden teprve dne 18. prosince 1930. Z čl. 146, druhý odstavec, obch. zák. nijak nevyplývá, že výmaz jest účinným teprve provedením v rejstříku. Vždyť toto ustanovení zákona upravuje jen promlčení ručení, a nelze je vůbec použiti na souzený případ, ježto v něm nejde o promlčení pohledávky vymáhajícího věřitele. Že vymáhaná pohledávka proti společnosti vznikla před 23. červnem 1929, vymáhající věřitel ani netvrdil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění, neboť pro posouzení přípustnosti exekuce proti povinnému jako vystoupivšímu společníku firmy, proti níž zní exekuční titul, přichází zde v úvahu jen doba, kdy vystoupení povinného ze společnosti bylo zapsáno v obchodním rejstříku a uveřejněno, nikoliv doba, kdy prý povinný skutečně vystoupil ze společnosti. Podle zásady čl. 25 obch. zák. přicházelo by skutečné vystoupení jen tehdy v úvahu, kdyby bylo dokázáno, že vymáhající věřitelce bylo známo, že povinný již dne 23. června 1929 ze společnosti vystoupil. To však povinný ani netvrdil. Poněvadž vystoupení povinného ze společnosti bylo zapsáno do obchodního rejstříku, jak nesporno, teprve dne 18. prosince 1930 a exekuční titul vznikl již dne 20. listopadu 1929, jest přisvědčiti právnímu názoru soudu první stolice, že povinný ručí za závazek společnosti vyplývající z exekučního titulu a že tedy podle § 11 ex. ř. jest povoliti navrženou exekuci proti němu. Okolnost, že zápis vystoupení byl povolen již dne 23. června 1929 a byl proveden teprve dne 18. prosince 1930 jen nedopatřením soudu, jest nerozhodná, neboť tímto nedopatřením nebyla nijak dotčena zásada čl. 25 obch. zák. K dovolacímu rekursu bylo proto obnoviti usnesení soudu první stolice.

Čís. 12048.

Zásady sporného řízení o věci rozsouzené platí i v řízení nesporném.
Byl-li návrh na povolení rozluky na podkladě právoplatného rozsudku, jímž bylo manželství rozvedeno (§ 17 rozl. zák.) právoplatně zamítnut, jest opětový návrh na povolení rozluky na podkladě téhož rozvodového rozsudku odmítnouti (§ 41 odst. (2) písm. e) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, R I 889/32.)

Soud první stolice povolil usnesením ze dne 18. března 1932 rozluku manželství podle § 17 rozl. zák. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl návrh na povolení rozluky.

Důvody:

Napadeným usnesením rozhodl soud o rekurentově návrhu, by byla podle § 17 zákona ze dne 22. května 1919 čís. 320 sb. z. a n. vyslovena rozluka jeho manželství na podkladě pravoplatného rozsudku krajského soudu ze dne 9. července 1924, jímž bylo manželství to k žalobě jeho manželky rozvedeno. Týž návrh učinil však rekurent již svým podáním ze dne 3. července 1927 u krajského soudu v L. a byl pravoplatně zamítnut usnesením tohoto soudu ze dne 27. ledna 1928. Napadené usnesení i usnesení soudu první stolice jest zmatečným a bylo ke zmatečnosti přihlédnouti z úřadu (§ 41 odst. (2) písm. e) a odst. (4) a § 46 odst. (3) zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n.). Mínění rekurentovo, vyslovené již v návrhu, že v řízení nesporném neplatí zásady řízení sporného o věci rozsouzené, není správné. Vyplývá to jednak z ustanovení již citovaných, jednak z dalšího ustanovení § 33 téhož zákona čís. 100/1931 sb. z. a n., že rozhodnutí, jemuž nelze odporovati opravným prostředkem, má proti účastníkům účinek právní moci. (Viz i čís. 3730 sb. n. s.).

Čís. 12049.

Důvodem pro delegaci podle § 31 j. n. není, že žalobce jest nemajetný a že by nemohl hraditi náklady cesty k ústnímu jednání u soudu, u něhož má žalovaný obecné sudiště.

Pokud důvodem pro delegaci podle § 31 j. n. není ani to, že by se žalobce pro neznalost státního jazyka nemohl u příslušného soudu náležitě účastniti ústního jednání, aniž, že by bylo nutno obšírnou korespondenci překládati do češtiny.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, R I 920/32.)

Vrchní soud v Praze zamítl návrh žalobkyně, by na místo příslušného krajského soudu civilního v Praze byl k projednání sporu delegován z důvodu vhodnosti jiný krajský soud. Důvody: Žalující strana navrhuje delegaci jiného soudu k projednání této věci z důvodu, že nemá prostředků ke krytí výloh spojených s jízdou do Prahy k procesnímu soudu, že není českého jazyka mocna a že se budou prováděti důkazy listinami v jazyku německém sepsanými, jichž ověřený překlad bude nutno opatřiti; proti předsedovi senátu a členům procesního soudu si nestěžuje. Žalující strana soudce neodmítá, nýbrž navrhuje, by z důvodu vhodnosti na místě příslušného soudu jiný soud stejného druhu byl ustanoven, po případě krajský soud v České Lípě. Prvý soud ve zprávě uvádí, že žalující strana není mocná řeči české a obsah jednání musí jí